

skratka

Peter Cerovšek

Killing Klaus Kinski

Tudi letošnja selekcija največjega festivala kratkega filma v Clermont Ferrandu je potrdila, da gre iskati najboljše filme tekmovalnega programa v sekciji Labo. Ta kljub pomenljivemu imenu sicer ne meri ravno na področje avantgardnega in ekstremnega eksperimentalnega filma, pač pa večino minutaže nameni delom, ki se odmikajo od tradicionalnih žanrskih form in konvencionalnosti.

V to kategorijo bi lahko uvrstili tudi film režiserja Spirosa Stathoulopoulosa **Killing Klaus Kinski** (2016), ki je

nastal v kolumbijsko-nizozemski koprodukciji. Filmsko kariero Klaus Kinskega je najbolj zaznamovalo sodelovanje z Wernerjem Herzogom, s katerim je delal pri petih celovečercih v razponu petnajstih let. Igral je v filmih **Aguirre, srd božji** (Aguirre, der Zorn Gottes, 1972), **Woyzeck** (1979), **Nosferatu** (1979), **Fitzcarraldo** (1982) in **Cobra Verde** (1987). O nadvse nenavadnem sodelovanju in burnem odnosu med igralcem in režiserjem je bilo veliko napisanega in trači s filmskih snemanj še danes krožijo med filmskimi navdušenci. Dosti teh zgodb

je že leta 1982 razkril dokumentarist Les Blank, ki je posnel dokumentarec **Burden of dreams** (1982) o zakulisju snemanja filma Fitzcarraldo sredi amazonskega pragozda. Nekaj tega pa sta razkrila tudi Kinski z avtobiografijo in Herzog z dokumentarnim delom **Moj najljubši sovražnik – Klaus Kinski** (Mein liebster Feind – Klaus Kinski, 1999), posnetim leta 1999, deset let po igralčevi smrti. V tem dokumentarcu Herzog izpriča anekdoto s snemanja Fitzcarralda, ki je osrednja ideja in tema filma *Killing Klaus Kinski*.

Herzogov *Fitzcarraldo* še danes velja za enega najtežjih izvedljivih filmskih projektov vseh časov. V štirih letih snemanja sredi amazonskega pragozda se je moral režiser poleg zahtevnih logističnih okoliščin in lokalnih političnih preigravanj spopasti z izgubo jedra igralske ekipe, ki sta ga tvorila Jason Robards in Mick Jagger (nadomesti ju Kinski), z izgubo zaupanja svoje ekipe, financerjev in nesrečami, ki so vseskozi oteževale potek snemanja. Projekt se je vlekel v nedogled, in nemir, ki se je širil tako med nekaj sto staroselci v vlogah statistikov kot med samo igralsko ekipo, je kulminiral v vsakodnevni izpadih Kinskega.

Režiser filma *Killing Klaus Kinski* Spiros Stathoulopoulos je v svojem igranem delu uporabil več teh dogodkov in jih združil okoli nesreče s snemanja Fitzcarralda, ko je staroselca med podiranjem dreves pičila smrtonosna kača. Da bi rešil svoje življenje, si je nekaj sekund po ugrizu z motorno žago odrezal nogo in zdravniška ekipa, ki je bila na snemanju, ga je lahko oskrbela. Kinski, ki naenkrat ni bil več v središču pozornosti, je v svoji megalomaniji uprizoril enega teatralnih izpadov, ki so lahko trajali tudi po več ur. Njegovo znašanje nad ekipo so opazovali tudi staroselci, ki so svoje spore reševali na povsem drugačen način. Herzogu so ponudili, da Kinskega ubijejo, in film *Killing Klaus Kinski* se poigrava prav z udejanjanjem te ideje.

Film je tako nabor resničnih dogodkov s snemanja z zelo možno alternativno rešitvijo problema Kinski. Iz zakulisja se nam odpira pogled na prizorišče snemanja in filmsko ekipo, ki je skoraj identična tisti izpred 35 let, in v maniri »making of« dokumentarnega filma se zgodi nadvse zanimiv preplet fiktivnega in resnično-dokumentarnega. Gledalec, ki pozna ta del filmske zgodovine, bo dogajanje z lahkoto dopolnjeval s svojim poznavanjem širšega konteksta dogodkov. Še posebej vznemirljivo pa je, da mu prepričljiva filmska izvedba omogoči, da postane del snemalnega prizorišča Wernerja Herzoga.

Skoraj 17-minutna kader-sekvenca, ki v film vnaša močan pridih realizma, pa gledalcu kljub komičnemu zaključku alternativno zgodbo predstavi kot edino resnično. Film s tem stopa na polje mokumentarca, a takšnega, ki ne izhaja iz popolne zastranitve od realnosti, ampak iz spremembe enega samega, a ključnega detajla resnične zgodbe. Ta malenkostna sprememba dogajanja je za film, ki je sicer trdno vpet v realnost, dovolj. Zdi se, da *Killing Klaus Kinski* ni potreboval lastnega scenarija, niti lastnih lokacij, prav tako ne lastnih likov, kakor da je scenarij zanj napisal že Werner Herzog s svojo izjemno vizijo za film *Fitzcarraldo*, z izbiro ekstremnih filmskih lokacij v Amazonskem pragozdu in z izbiro prave igralske zasedbe, ki bi lahko povzročila prav tak razvoj dogodkov. Herzog je priskrbel škarje in platno, mladi režiser Spiros Stathoulopoulos, ki na filmsko pot šele stopa, pa jih je moral le še dobro uporabiti.

